

BULLDOG ANGIELSKI

(Bulldog)

Pochodzenie: Wielka Brytania

Data publikacji oryginalnego wzorca: 13.10.2010

Użytkowość: Pies do towarzystwa i odstrasżający.

Klasyfikacja FCI: Grupa 2 - Pinczery, sznauclery, molosy
i szwajcarskie psy do bydła.
Sekcja 2.1 - Molosy typu mastyfa.
Nie podlega próbom pracy.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY:

Bulldog jako taki po raz pierwszy opisany został w latach trzydziestych siedemnastego wieku; wcześniejsze wzmianki wspominają o nim jako o psie do walk (bandog) Pierwotnie wykorzystywany do walk z bykami, później z psami, po roku 1835 przybierać zaczął znaną dzisiaj postać: zwartego psa o krótkiej kufie. Debiut wystawowy buldogów przypadł na rok 1860, a w następnych latach dokonała się wielka zmiana jego charakteru. Pies „uroczo brzydki” o wyrazie zawodowego boksera w rzeczywistości kochający i oddany swojej rodzinie i przyjacielom. To jedna z najstarszych ras z Wysp, uznawana za symbol Wielkiej Brytanii i na całym świecie kojarzony z brytyjskim uporem i legendarnym Johnem Bullem.

WRAŻENIE OGÓLNE:

Krótkowłosy, dość przysadzisty, raczej niskonożny, mocny, o dobrze rozbudowanym, zwartym tułowiu. Głowa stosunkowo duża w proporcji do wielkości psa, ale ani ona, ani żadna inna partia ciała nie zakłócają ogólnej harmonii, nie dają wrażenia deformacji, ani nie wpływają na sprawność ruchu. Kufa stosunkowo krótka, szeroka, tępą i lekko, ale nie przesadnie zadartą. Wszelkie objawy trudności w oddychaniu w najwyższym stopniu niepożądane. Tułów stosunkowo krótki, zwarty, jakakolwiek nadwaga niepożądana. Kończyny mocne, masywne, krzepkie. Zad wysoki i mocny.

ZACHOWANIE/TEMPERAMENT:

Daje wrażenie zdecydowania, siły i sprawności. Czujny, śmiały, oddany, odważny; choć wygląd ma groźny, to z natury jest łagodny; można na nim polegać.

GŁOWA:

Oglądana z boku jest bardzo głęboka i stosunkowo krótka od potylicy do nosa. Czoło płaskie, skóra na czole i głowie trochę luźna i lekko pomarszczona, ale nie aż tak, aby zmieniała kształt głowy lub zwisła na nos. Kufa od przedniej krawędzi kości policzkowych aż do nosa stosunkowo krótka, może być lekko pomarszczona. Odległość od wewnętrznego kąta oka (albo od środka stopu pomiędzy oczami) do czubka nosa powinna być nie mniejsza od odległości od czubka nosa do kąta warg.

Mózgoczaszka:

Czaszka: O stosunkowo dużym obwodzie. Oglądana z przodu bardzo głęboka od najwyższego punktu do stawu żuchwowego, a także bardzo szeroka i kanciasta. Od stopu do połowy długości czaszki przebiega bruzda dająca się zauważyć aż do jej najwyższego punktu.

Stop: Wyraźny.

Trzewioczaszka: Oglądane z przodu poszczególne jej części muszą być wyważone i symetryczne względem osi pionowej.

Nos: Duży, o dużych nozdrzach, szeroki i czarny, w żadnym razie nie czekoladowy, czerwony ani cielisty. Nozdrza duże, szerokie, otwarte, z dobrze wykształconą przegrodą nosową.

Kufa: Krótka, szeroka, zadarta i głęboka od kąta oka do kąta pyska. Fałda nad nosem, częściowa lub pełna, jeśli występuje, to w żadnym razie nie może przesłaniać oczu lub nosa. Ściśnięte nozdrza i duża fałda nad nosem są niedopuszczalne i powodują znaczne obniżenie oceny.

Wargi: Grube, mięsiste, wiszące i długie, całkowicie zakrywają boki żuchwy, ale nie przód. Z przodu schodzą się i powinny zakrywać zęby.

Uzębienie: Szczęki szerokie, mocne i kanciaste, dolna lekko wystaje przed górną i jest umiarkowanie zadarta ku górze. Sześć niewielkich siekaczy ustawionych jest w równej linii pomiędzy kłami. Kły szeroko rozstawione. Zęby duże i mocne, nie powinny być widoczne przy zamkniętym pysku.

Oglądana z przodu żuchwa jest ustawiona dokładnie i równo przed szczęką górną.

Policzki: Dobrze zaokrąglone, sięgające aż poza oczy.

Oczy: Oglądane z przodu są nisko osadzone, w dużej odległości od uszu, na tej samej poziomej linii, co stop. Szeroko rozstawione, ale zewnętrzne kąciki mieszczą się w obrysie policzków. Okrągłe, średniej wielkości, ani zapadnięte, ani wypukłe, jak najciem-

niejsze, niemal czarne, nie ukazują białkówki, gdy pies patrzy prosto do przodu. Oczy nie zdradzają żadnych objawów chorobowych.

Uszy: Wysoko osadzone: przy oglądaniu z przodu ich wewnętrzne krawędzie dotykają najwyższych punktów czaszki, jak najszerzej i najdalej od oczu. Małe i cienkie, w kształcie płatka róży, co znaczy, że załamują się do tyłu i na zewnątrz, tak, że widoczne jest częściowo wnętrze ucha.

SZYJA:

Średniej długości, gruba, głęboka i mocna. Kark łukowato wysklepiony, skóra na szyi gruba, luźna i trochę pomarszczona, tworzy niewielkie podwójne podgardle.

TUŁÓW:

Linia górna: Tuż za kłębem opada (tam grzbiet jest najniższy), dalej wznosi się ku łędzwiom, które są wyższe od kłębu, a następnie opada stromo ku ogonowi, dając w efekcie lekko karpiowaty grzbiet, który stanowi bardzo charakterystyczną cechę rasy.

Grzbiet: Krótki, mocny, szeroki w łopatkach.

Klatka piersiowa: Szeroka, z boków okrągła, pojemna i głęboka. Przedpiersie szerokie, krągłe i głębokie. Klatka piersiowa zawieszona jest między przednimi kończynami, żebra są wysklepione, nigdy płaskie.

Brzuch: Podciągnięty, nie obwisły.

OGON:

Osadzony nisko, wychodzący prosto od nasady i dopiero dalej wygięty do dołu. Na przekroju okrągły, sierść na ogonie gładka, bez szczytki czy frędzli. Ogon średniej długości, raczej krótki, niż długi, gruby u nasady i gwałtownie zwężający się ku ostremu końcowi, noszony nisko, bez zakręcenia na końcu, nigdy nie wznoszony powyżej grzbietu. Brak ogona, ogon wciśnięty w pośladki lub bardzo mocno skręcony niepożądane.

KOŃCZYNY:

Kończyny przednie:

Wygląd ogólny: Kończyny przednie krótsze od tylnych, ale nie aż tak, aby grzbiet wydawał się długi, albo ruch i sprawność psa były upośledzone.

Łopatki: Szerokie, długie, skośnie ustawione; bardzo mocno umięśnione, co powoduje, że wyglądają jak przyczepione do tułowia.

Łokcie: Niskie, wyraźnie odstające od żeber.

Przedramię: Kończyny bardzo krępe i silne, szeroko rozstawione, o mocnym kośćcu i umięśnieniu, proste, nie wykrzywione.

Śródrećcze: Krótkie, mocne i proste.

Łapy: bardzo lekko rozstawione na zewnątrz, średniej wielkości, okrągławe, palce zwarte, grube, dobrze rozdzielone.

Kończyny tylne:

Wygląd ogólny: Potężne i mocno umięśnione na całej długości, aż do stawów skokowych, trochę dłuższe od przednich.

Kolano: Skierowane trochę na zewnątrz.

Stawy skokowe: Niskie, słabo kątowne.

Łapy: Okrągłe i zwarte, palce mocne i zwarte, łapa dobrze wysklepiona.

CHODY:

Pies zdaje się poruszać krótkimi, szybkimi krokami, dotykając ziemi końcami palców. Tylne łapy podnoszone są nisko, jakby głąskały podłoże, jedna z łopatek wysuwana jest mocniej do przodu. Niezwykle ważna jest pełna sprawność ruchu.

SZATA:

Sierść: Delikatna, krótka, przylegająca i gładka (wrażenie twardości spowodowane jest tylko krótkością i zwartością sierści), nie szorstka.

Maść: Jednolita lub z maską, zawsze czysta i lśniąca: pręgowana, czerwona w rozmaitych odcieniach, płowa itp. Łaciata: każdy z tych kolorów w postaci łat na białym tle. Maść czarna, czarna podpalana, cielistą wysoce niepożądane.

WAGA:

Pies: 25 kg.

Suka: 23 kg.

WADY:

Wszelkie odchylenia od podanego wzorca powinny być uznane za wady i oceniane w zależności od stopnia nasilenia i wpływu na zdrowie i sprawność psa.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- Agresja lub wyraźna lękliwość.
- Każdy pies o nienormalnej budowie i/lub przejawiający zaburzenia zachowania powinien być zdyskwalifikowany.

UWAGA:

Samce muszą mieć dwa normalnie wykształcone jądra, w pełni wyczuwalne w mosznie.